

Skov Thulesen: Vedrørende lovforslaget om kirkers bestyrelse kan venstre tiltræde den foreslåede ændring. Den betyder, at København får den samme lov hjemmel, som gælder for det øvrige land, til udskrivning af de nødvendige midler til drift og vedligeholdelse af de københavnske kirker. Det er naturligvis beklageligt, at udviklingen har medført, at man ikke har kunnet overholde den hidtidige begrænsning af udskrivningsmuligheden på $\frac{1}{10}$ pct. af skatteindtægten uden at fremkalde underskud i de senere år. Det må dog være naturligt og rimeligt, at loven er lige for alle, og at også København får mulighed for at udskrive de nødvendige beløb på den kirkelige ligning.

I lovforslaget om menighedsråd er det en meget kortfattet ændring, kirkeministeren foreslår, nemlig blot bortfald af en revisionsparagraf, men den er alligevel af en vis principiel rækkevidde. Menighedsrådenes indstillingsret ved præstevalg er deres vigtigste og mest betydningsfulde opgave, og derfor var der i venstres gruppe megen betænkelighed ved indførelsen af § 36 i lov om menighedsråd i 1957. En del af venstres gruppe vendte sig direkte imod at foretage den indsnævring i menighedsrådenes hidtidige adgang til frit præstevalg, som denne paragraf betyder. Jeg indrømmer, at der samtidig blev indført visse begrænsninger i denne paragraf, f. eks. gående ud på, at menighedsrådet har fri adgang til at få embedet opslået på almindelig vis, hvis der ikke melder sig mindst 6 ansøgere til et embede, som falder under § 36-ordningen. Disse begrænsninger betyder vel nok, at denne paragraf ikke har været følt som det tunge åg, man kunne frygte. Og selv om der er vægtige argumenter for, at de præster, der omtales i forbindelse med denne paragraf, får en rimelig hjælp til placering i præsteembeder her i landet, vil vi dog gerne i et udvalg se nøjere på, om det er nødvendigt at opretholde denne begrænsning i menighedsrådenes frie stilling under den herskende præstemangel.

Jeg kan i øvrigt slet ikke forstå kirkeministerens begrundelse for at slette revisionsparagraffen på nuværende tidspunkt. Det hedder i bemærkningerne, at under hensyn til, at strukturkommissionen også skal gennemgå menighedsrådslovens i dens hel-

hed, har ministeren ment det uheldigt blot at forlænge revisionsbestemmelsen. Kunne man ikke med nok så megen føje fremføre, at vi også med hensyn til de vigtige bestemmelser i § 36 dog i det mindste afventede strukturkommissionens eventuelle bemærkninger, før vi gør denne paragraf endnu mere permanent, end tilfældet er i dag?

Venstre ser gerne begge disse lovforslag henvist til udvalgsbehandling.

Weikop: Jeg er alene ordfører angående lovforslaget om kirkers bestyrelse.

Det er sagt her, at det er helt naturligt, at København kommer ind under de samme ligningsregler, som man har uden for København. Ja, det forekommer rent umiddelbart ganske rimeligt og naturligt; men der foreligger ikke nogen opgørelse over, hvad de rent økonomiske virkninger af det vil blive. Vel er det sådan, at man kun kan forhøje ligningsbeløbet med 20 pct. af gennemsnittet i de sidste 4 år; men hvis man nu tænkte sig, at kirkeministeren i 4 år hvert år brugte den forhøjelse, 20 pct., det gennemsnitlige med 20 pct., så ville resultatet være, når de 4 år var gået, at ligningen ville blive 40 pct. højere end udgangspunktet — sådan deromkring — det er et ganske simpelt regnestykke.

Dertil kommer, at der skal ses bort fra udgifterne til arbejder, der er ved synsforretninger, og udgifter til afdrag og forrentning af lån. Disse udgifter kommer altså til. Hvilke økonomiske virkninger vil det få? Samtidig er der gjort opmærksom på, at der er mange kirker, som trænger til en særlig, en ekstraordinær vedligeholdelse, formentlig fordi man ikke tidligere har kunnet iværksætte en sådan, da der har været tag over selve ligningen.

Selv om mit parti har stor sympati for dette og for så vidt også gerne vil gå ind for forslaget, forekommer det mig, at det ville være ganske rart, om ministeren ville sige, hvordan hun nu agter at praktisere disse bestemmelser — det har jo dog nogen betydning. Jeg ved vel, at man heroverfor kan sige, at til syvende og sidst er det — hvad skal jeg sige — nærmest en ekspeditionssag, når det drejer sig om en by som København, idet man jo ligner det på befolkningen. På den anden side skal man vel nok — det tror jeg kirkeministeren vil give